

Fa temps, molt de temps. A Folquer, l'estiu de l'any 1977, a la casa pairal anomenada l'Hostal. Els meus pares, el meu germà, la meva germana de mesos i jo.

Així començo a tenir consciència de qui són el Julià i la Maria Mercè. L'Hostal és una casa de pagès reformada on s'ha habilitat un pis que utilitzem d'allotjament durant les vacances del mes d'agost. A la part antiga de la casa pairal i viuen els masovers, en Pep i el Remigio.

La casa està ubicada just al costat de la carretera que va des d'Artesa fins a Tremp. Una mica més amunt de la carretera i ha una altra casa, l'Hostal de Dalt. No recordo qui hi vivia en aquesta casa. Davant, la casa de l'escola, tancada i en estat semiruïnós, encara si podien veure els pupitres plens de pols i de corcs.

Folquer era, i és, un petit conjunt de cases pairals o masies. L'Hostal era propietat del Julià i l'Ignasi, el seu germà. L'Ignasi no anava gaire a Folquer i el Julià i la Maria Mercè es varen fer construir una casa nova però d'estil antic molt a prop de l'Hostal, just davant d'un antic i molt petit cementiri i al costat del camí de terra que anava cap a la basa i la Casa Gran. La Casa Gran era on estiuejaven els Maluquers i el pintor Pijoan.

El Julià era un apassionat de la natura i, quan es va assabentar de la meva afecció a col·leccionar minerals, va organitzar una excursió facultativa per la serralada de Comiols on jo havia d'anar explicant als cosins que eren aquelles pedres que anàvem trobant.

Varem deixar d'anar a passar els estius a Folquer l'any 1980. Des d'aleshores els meus contactes amb el Julià i la Maria Mercè han estat sempre esporàdics però plens de carinyo i generositat. Amb el Julià ens veiem per a temes mèdics, era l'otorrino de la família. També, quan feia encàrrecs de la impremta del meu pare. Em va fer molta il·lusió que vingués amb la Maria Mercè a sopar a casa meva de recents casats amb la Carme.

No fa gaire que ens varem veure i va conèixer a les meves filles, aleshores de 14 i de 17 anys, fetes totes unes donetes. I ens varem veure tots a la muntanya, a Àger, tant animat com per a voler fer parapent amb al Dani, el seu fill. Evidentment no el van deixar, l'edat porta tanta experiència com limitacions.. I també ens hem vist recentment tots, el Julià, la Maria Mercè, l'Estel i el Dani, els meus pares i els meus germans, celebrant l'aniversari de la meva mare.

Julià tenia molta personalitat, però es feia estimar. Parlar amb ell, era sempre un recolzament d'allò que volies fer. Sempre animant, als estudis, a la feina, a la vida. Estic molt orgullós d'haver tingut un tiet així. Una gran persona sempre disposada a ajudar als altres.

Fins sempre.

Manel Ferran Sostres Bordas
10-06-2009